

(המשך מעמוד 17)

שהצליח כל כך לסקרן אותי, השאיר לי כאחת מהודעותיו את מיספרה הטלפון בביתו. למרות השעה המאוחרת לא התאפקתי וצילצלתי. המענה האלקטרוני שלו ענה. ניתקתי.

סוטים -

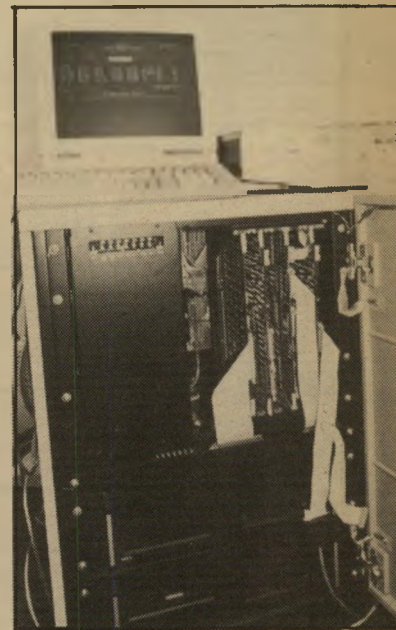
מיעוט קטן

המשכתי להשתעשע בשמיעת הודעות. אני אמנם בן 19 ואת בת 25 - אבל אני מאוד בוגר כנפשי. אשמח אם תצרי איתי קשר...

הודעות החלו לחזור על עצמן, ועיקרן: "אני מבוסס, אינטליגנטי, רופא, מנהל חשבונות, מתכנת... רוצה למצוא קשר אמיתי".

לא היה צורך להתאמץ כדי להבחין מן ההודעות שהרבה גברים בסטאטוס גבוה כמיהים לקשר. אמנם היו גם כמה הודעות של סוטים, שדיברו גסויות ושתארו לי את אברמינם, אך הרוב המכריע היה הרבה יותר רציני. הסוטים היו מיעוט קטן.

פגישתי השניה היתה למחרת. שר"ח חתנו בטלפון כמשך שעותיים. השיחה היתה מרתקת. התרשמתי שרון הוא

מחשבה הקשר האלקטרוני

חייתי מבחי לחיבתי החדשה...

בחור אינטליגנטי, רגיש ובקיא בנור שאים רבים. חשבתי שזה לא בעיות, ולא היו שתיקות מבוכה. רציתי שניפגש, והיה לי כחור שזה לא יהיה רק חשבתי, כמוהו, שהפגישה תהיה מרע טיבעי לשיחת הטלפון. תיכננתי לא לספר לרון על הכתבה המתוכננת.

הוא רצה להיפגש באותו הערב, למרות השעה המאוחרת, כדי שלא יהיה זמן לפתח ציפיות שיביאו לאכזבה.

לפני שנפרדנו בטלפון, שאלתי גם אותו איך הוא נראה. הוא לא היה מוכן לענות, והסכרו לכך היה שאין זה משנה, מכיוון שכל תיאור שיינתן לא יהיה די מרויק, ובעיני רוחי אראה מה שארצה.

הגיע בחור על וטפה, ואני ציפיתי לבחור במכונית משתוננים מתקדמים. הוא היה מוקן, וקולו היה של מגולח למשעי. לבוש במיכנסים קורדרווי אופי קיפולים למטה, משהו מאוד לא אופי נתי וחסר-טעם. סימפאתי, אבל לא מקריין שום דבר שמצא חן בעיני.

לא היה לי נעים להגיד לו שהוא נראה רע. הרי גם לאופי חשיבות. בית הקפה שבו קבענו להיפגש היה סגור. לא רציתי ללכת איתו למקום אחר, כי היה כבר מאוד מאוחר. הצעתי לו שנשב על התחלה ונשוחח.

הייתי מאוד פאסיבית, והוא כאילו סיים לומר את כל מה שהיה לו בשיחה הטלפונית.

שאלתי אותו אם אני מוצאת חן בעיני. תשובתו החיובית הביאה אותי לספר לו על הכתבה. הוא אמר שבכל זאת אני חביבה, לכן אינו מולק את ראשי. נפרדנו. פסעתי לכיוון מכונית, ופתאום הוא

קרא לי ואמר שמכיוון שאני מוצאת חן בעיני, הוא לא רוצה להחזיר עלי, אבל מאוד ישמח אם אתקשר איתו ונדבר ללא כל התחייבות. בדרך הביתה נזכרתי שכאשר שאלתי את רון בטלפון מרוע התקשר דווקא עם תיבתי, אמר שמודעתי מצאה חן בעיני. כמוני, גם הוא חושב שהוא משהו מיוחד, ושנתאים. כמבט לאחור ברור שלא היו לו די נתונים לצאת בהצתרה כזו.

מצליחן בעל "מרצדס"

חלטתי לשנות את הפתיח למי שרוצה להיפגש עם בחור גבוה, עיניים כחולות, חתיך, גאון ובעל מרצדס. עלי לומר זאת.

שלוש, אני מתארת לעצמי שהגיעתי למדור הזה מפני שהרשימה של מה שאני מחפשת ארוכה מאוד. אני מחי פשת משהו משכמו ומעלה, מצליחן, אינטליגנטי, נאה, מעל גיל 30, מעניין ומיוחד, ורצוי שיהיה גם עשיר. אם אתה לא כזה, אל תשאיר לי הודעה, כי חבל על הזמן שלי ושלך.

מרגע זה התחלתי לקבל הודעות של אנשים שכעסו מאוד על התנשאותי, ושהודיעו לי שלדעתם אני לא נורמלית, ושלעולם לא אמצא אף אחד. אנשים שאיתם דיברתי קודם לכן, ושארתי להם שאני עומדת לכתוב כתבה על הנושא, ושלמרות שהם נחמדים לא אפגש עימם, התקשרו שוב, ושוב, ואיימו עלי שהם ימצאו אותי, יכסחו לי את הצורה, וזיינו לי את האף. מא. הם הודיעו לי שאני סתם סנובית, פסיכית.

הגיעו גם הודעות מסוג שונה. "שי לום, יש לך הרבה דרישות, ואני עומד בכלן. אבל אל תחשבי שעשכשו אני מתכוון להשאיר לך את רשימת תכר נותי החיוביות. אם את רוצה שנדבר תתקשרי אלי..."

אז: "אני בדיוק מה שאת מחפשת, אני טייס, בלונדי, עיניים כחולות, גבוה, נחמד, רגיש וחכם..."

ההודעות זכו בטיפול מעמיק. התקשרתי, בודקתי, פלירטטתי בקולי, ובסוף גם פגשתי.

הפגישות היו די דומות. הם נורא רוצים, יש להם בעייה שהם חיים במעגל חברתי מסויים, ולא מכירים איש מחוצה לו, לכן החליטו לנסות דרך זו.

רוב האנשים כנים מאוד, ומוכנים להיפגש עם הרבה נשים כדי למצוא את האשה הנכונה. הם סובלים מבדידות ומרגישים שכבר הגיע הזמן. חלק מחפשים מין. נפגשתי עם אחד כזה, שאמר לי במישפט השני שהוא רוצה סכס. סכס. לא מעניין אותו קשר מחייב, מפחיד אותו.

למרות מטרתו המוצהרת, שלא יכולתי לעזור לו להשיגה, כן הצגתי את עצמי כמחפשת בעל, שתני ביחד קפה ונהנינו מהשעה המשותפת. יתכן שדווקא איתו היה נחמד, כי נוטרל חלק מהמתח של למצוא חן.

נותרתי סקרנית לגבי רבים שלא פגשתי, ובעיקר לגבי אותו אנונימי, שהשאיר לי הודעות חוזרות ונישנות, אחת יותר מסקרנת מהשניה.

קבענו להיפגש ביום השישי, שבוע אחרי פירסום המודעה.

אני כבר אחרי 1400 הודעות ונביני הן שיחות שנותקו כשהמטלפנים שמעו את קול המענה האלקטרוני. קצת סקר פטית לגבי שיטת-היכרות זו.

איפה כל היפים, המצליחים, הכריזמטיים, שנשמעים כך בטלפון, וכמי ציאות הם אחרים? הוא אמר לי שאוהה אותו בבית הקפה, כי נוכחותו מאוד חזקה. הגדרה מופלאה. ויחיתי אותו. לא רק גבר מרשים, גם חכם, גם מרתק, גם יפה. התחלה של חלום...

אחרי שבוע עמוס במיספר-טלפון, שמות, קולות, פרצופים, אני מאמינה שהכל עניין סטאטיסטי. ככל שפוגשים יותר, כך גדלים הסיכויים להיפגש עם המתאים. אם יש רצון וסבלנות לעבור שבוע כזה, שאפשר גם להשתעשע ממנו, להכיר טיפוסים שונים, יתכן שאפשר גם למצוא את המתאים. בהצלחה.

איך להיות הורה

מאת ענת סרגוסטי יועצת זיוויית אברמסון

וגוח וטוב. אני רוצה שיהיה שקט. מוזר היה לשמוע אם לארבעה ילדים אומרת שהיא משרתת את ארבעתם כדי שיהיה נוח. למי נוח לתת שרותים לארבעה ילדים, ובעיקר לילד בן 13? אמא: "אני קשורה לילדים קשר עמוק. גם בבית שבו גדלתי זה היה כך, שאמא עשתה הכל למען הילדים, בעיי קר לבנים". המנחה: "אולי את עושה זאת

לכש ולהתארגן לבית-הספר, כי אחרת גם אני אאתר לעבודה, וגם הוא יאחר לבית-הספר". אמא: "כדי שגייע בזמן". המנחה: "יש הורים שכועסים וצור עקים. אני מבינה שאת לא אמא כזאת. למה את לא צועקת ומענישה?" אמא: "אני משרתת את הילדים. אני עושה הכל כדי שיהיה להם כף

ממוש שאת חושבת שאמא טובה היא אמא שעושה הכל בשביל הילדים? את אמא שרואת שלילדים יהיה טוב, שיהיו מאושרים. אני מבינה שזה מה שחשוב לך, ולכן את עושה את כל הדברים האלה. את רוצה שהם לא יכעסו ושהיה להם מצב-רוח טוב".

האם המשיכה וסיפורה שבכל בוקר היא מכינה לילדים ארוחת-בוקר, אבל הילד הגדול אינו רוצה לאכול, והוא

אחר דאג שיקבל את אבות-המזון והד וויטימינים הדרושים לו, לא היתה האפשרות לפתח את האינסטינקטים הטיבעיים של הגוף, ולגוף דרושה תקופת הסתגלות מחודשת. אז אחרי שהוא יאכל רק מזון מסוג מסויים, הגוף יתחיל לדרוש את שלו וירצה גם בדברים נוספים ויגיע לאט-לאט לאיזון הטיבעי והעניין יסתר, קרוב לוודאי, מעצמו.

מותר לקטר

מנחה פנתה לאבא ושאלה אותו איך הוא רואה את הדברים. אמא: "עם דויד, הגדול, הבעייה היתה של דאגנות-יתר. אני חושב שצריך לתת לו להיות אחראי למעשיו ולתוצאות שלהם. אני חושב שאם הוא מושך את הזמן בבוקר, צריך לאפשר לו לאחר לבית-הספר ולשאת בתוצאות, ולא לדרוך בו. זה מרגיז אותי שאנטי עושה את הדברים במקומו, אבל מה אני יכול לעשות?"

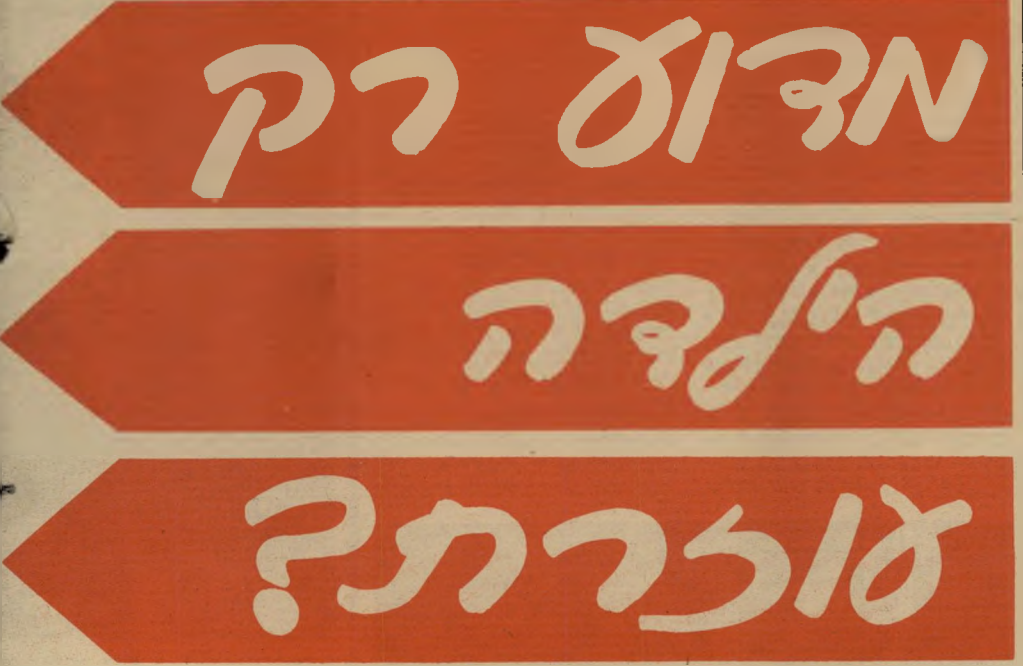
כשאני מטפל בו בבוקר, אני דווקא מסתדר איתו, ואם הוא אינו מוכן בזמן, אני לא מחכה לו, ואז הוא צריך ללכת ברגל לתחנת-האוטובוס, והוא יודע שאם הוא ייאהר, זו בעייה שלו. אני חושב שצריך לאפשר לו לקחת יותר אחריות על עצמו".

המנחה: "אני מבינה שדויד אינו אוהב ביקורת. את יכולה לתת דוגמה?"

ויגדל לאילן גבוה... ט"ו בשבט הגיע, חג לאילנות... ט"ו בשבט, חג נחמד וחיוני. במעון של שם הסבירו לעוללים את מהות החג, הילדים הדביקו וציירו על גבי בריסטול שהיה גזור בצורת עץ, וגם למדו שהחג הוא יום-הולדת של העצים. אמרו לקטנים שבט"ו בשבט נושעים שתילים קטנים, שבבוא היום יגדלו ויהיו לעצים נכונים, ושיננו באוזניהם הרכות ששתיל גדל לאילן גבוה. שם כבר ידע בעל-פה את כל שירי החג, והיה מזמר אותם בעליצות רבה בבית. ואז הגיע היום הגדול, ט"ו בשבט, חג האילנות. כל ילד במעון קיבל עציץ. העציץ היה קופסת פלסטיק, שהכילה פעם גבינה לבנה. הקופסה נצבעה בצבע חום, מולאה באדמה ובתוכה נטמן שתיל רך. השתיל שקיבלו הילדים היה ענף קטן של צמח הנקרא "יהודי נודד". שם החזיק את העציץ בידיו הקטנות והביא אותו בגאווה הביתה. בבית, אחרי שהניח את העציץ בזהירות ובעדינות על השולחן, אמר לי בידענות רבה: "אני אשתול את השתיל בגינה, והוא יגדל לאילן גבוה". ואיך אני אסביר לקטן, שה"יהודי הנודד" לעולם לא יהיה אילן גבוה, אלא מטפט נמוך?

מושך את הזמן בארוחת-הבוקר, למרות שיש חשש שאחר לבית-הספר. המנחה פנתה אל הקהל ושאלה מי יכול לאכול ארוחה בבוקר. רק שלוש ידיים הורמו. כששאלה מי אינו יכול להכניס שום דבר לפה בשעות הראשונות של הבוקר, הורמו כל שאר הידיים. גם האם הורתה בחיך שאינה יכולה להכניס שום דבר-מאכל לפיה עד השעה 11 חשבו. ששאלו בבוקר יכול להתרכז יותר בלימודים. הגדול, אם אינו אוכל בבוקר, מקבל כאברדאש ונעשה עיית". היא סיפרה עוד שהגדול עקשן מאוד כענייני אוכל. בצעריים היא משתדלת להכין לו את המאכלים האהובים עליו, אבל בכל יום הוא אומר שהוא רוצה משהו אחר, ולא מה שהיא הכינה לו, וזה מטריד אותה. היא אמרה שחשוב לה שהילדים יאכלו דברים מוינים, את כל אבות-המזון והוויטימינים הדרושים לה-גוף.

המנחה אמרה שהיא מוכנה לדבר עם הגדול, ושאלה אם האם תהיה מוכנה גם היא להגיע איתו להסכם, ולהניח לו להחליט בעצמו בעניין האוכל. היא אמרה שילד, שניתנת לו עצמאות בענייני-האוכל שלו, יתכן שיעבור בהתחלה תקופה של אנרכיה בענייני מזון. יכול להיות שבימים הראשונים הוא ירצה לאכול, למשל, רק לחם עם שוקולד, אבל לאט-לאט הגוף ידרוש את שלו. לילד כזה, שכל השנים משהו

אחר דאג שיקבל את אבות-המזון והד וויטימינים הדרושים לו, לא היתה האפשרות לפתח את האינסטינקטים הטיבעיים של הגוף, ולגוף דרושה תקופת הסתגלות מחודשת. אז אחרי שהוא יאכל רק מזון מסוג מסויים, הגוף יתחיל לדרוש את שלו וירצה גם בדברים נוספים ויגיע לאט-לאט לאיזון הטיבעי והעניין יסתר, קרוב לוודאי, מעצמו.

מותר לקטר